

Recensie: Parasite ★★★1/2***

UGC Antwerpen
maandag 9 september 2019

foto © Alternative Films

Recensie:

De Zuid-Koreaanse tragikomedie Parasite van Bong Joon-Ho die halfweg ook wat thrillerelementen bevat, won de Gouden Palm in Cannes in mei dit jaar. Nu is de prent ook te zien in de Belgische bioscoop. Parasite opent als een komedie die behoorlijk Hollywoodiaans aanvoelt maar na verloop van tijd verandert de regisseur van koers en wordt zijn werk donkerder, verwijzend naar het thriller- en ja zelfs in zekere mate ook het horrorgenre. Centraal staat de vraag of je de dingen kan plannen en de zaken uiteindelijk uitkomen die je voor ogen had of dat alles finaal het resultaat is van toeval, en je dus de gebeurtenissen moet ondergaan.

In een arme buurt stelt een arme familie vast dat de burens hun wi-fi hebben beveiligd. Daardoor kunnen ze niet meer gratis Whatsappen. Een beetje verdienen ze aan pizzadozen in elkaar vouwen. Dat proberen ze op zo'n snel mogelijke manier aan de hand van een videotutorial te doen. Maar een aanzienlijk deel van de dozen is niet goed gevouwen en dus wil het pizzeria-restaurant dat aftrekken van hun al erg karige loon. Op die manier ontstaat het idee om Ki-woo (Choi Woo-shik) met een vervalst diploma zich te laten aanmelden om privéles te geven aan Da-hye. Zij is de dochter van Mister Park (Lee Sun-kyun) die in de elektronica business goed zijn boterham verdient. Het is via Min (Park Seo-joon), die naar de universiteit gaat en geen bijles meer kan geven dat Ki-woo weet dat het gezin op zoek is naar een nieuwe studiehulp.

De Parks zijn echter erg naïef en een tikkeltje wereldvreemd. De vrouw des huizes Yeon-kyo (Cho Yeo-jeong) wil bij de eerste les aanwezig zijn, maar in feite geeft ie naast de kwestie les en pleit ie vooral over doorzettingsvermogen via de metafoor om door het woud te hakken wanneer ie vaststelt dat Da-hye een vraag niet heeft opgelost. Ki-woo wint vertrouwen, introduceert zo Jessica, gespeeld door zijn zus Ki-jeon (erg sterk neergezet door Park So-dam) die tekentherapie zal geven aan de jongste telg, het zoontje Da-song (Jung Hyeon-jun) die verzot is op indianenspelletjes en de scouts.

Hij heeft in het eerste jaar een traumatische ervaring opgelopen. Dat het jongetje rechts onderaan met zwart potlood wat bij elkaar kriebelt, verklaart Jessica als een uiting van enige vorm van schizofrenie. Jung Hyeon-jun weet in principe niets van tekentherapie, ze zocht gewoon wat op het internet op en met die info is ze aan de slag gegaan. Kortom: hier wordt vakkundig de draak gestoken met mindfulness en allerhande hippe therapieën die een antwoord moeten bieden aan de noden van de huidige hectische tijden. Zelf is Jung Hyeon-jun wel erg grafisch aangelegd. Zij is het immers die Ki-woos diploma vervalste. 'Ik ga later echt naar de universiteit. Maar nu heb ik alvast al mijn diploma' klinkt het zelfverzekerd zijn gedrag goedpratend. Jung Hyeon-jun laat haar slipje achter onder de passagiersstoel. Mister Park komt tot die ontdekking en verdenkt zijn chauffeur ervan al klaar te zijn gekomen op de achterbank van zijn dure wagen waar hij steeds plaatsneemt. Jung Hyeon-jun insinueert niets maar geeft wel mee dat zijn chauffeur er maar op bleef staan om haar thuis af te zetten terwijl zij enkel tot aan het treinstation gebracht wou worden. Op die manier kan ook vader Ki-taek (Song Kang-ho) aan de slag bij de Parks om meneer van de ene naar de andere afspraak te rijden. Zijn echtgenote Chung-sook (Jang Hye-jin) binnenloodsen wordt moeilijker. Daarvoor moeten ze de huishoudhulp zien buiten te werken die alomtegenwoordig is en al lang voor het gezin werkt. Wat

blijkt? Ze is ontzettend allergisch voor perziken. En dus proberen ze allergische reacties bij haar los te wekken, en met de hulp van wat ketchup op een servet suggereren ze dat de vrouw aan tuberculose lijdt.

Aan acterend acteren geen gebrek dus in Parasite, onder andere in de hilarische scène wanneer het gezelschap hun lijntjes thuis leert, die later ook effectief in het huis van de Parks letter voor letter uitgesproken zullen worden. Bong Joon-Ho lijkt hier te suggereren dat in onze maatschappij, ongeacht de klasse waarin met zit, iedereen een rol speelt en het leven een groot theater is. Andere erg grappige scènes zijn die wanneer Jung Hyeon-jun afkeurt dat haar broer Ki-woo in het dagboek leest van Da-hye en daarin ontdekt dat het meisje verliefd op hem is. Het absurde zit in het contradictorische gedrag die ze stelt door zelf niet veel later het dagboek te beginnen lezen. En ook die stelling: 'alle rijken hebben een kelder om in te schuilen voor het geval er een kernaanval komt of de deurwaarder voor de deur staat' brengt ons vreemd genoeg als een van de weinigen in de zaal aan het lachen. Wanneer het rijke gezin is gaan kamperen zoals de scouts om hun zoontje te plezieren, maakt het arme het wel erg bont in het huis van de Parks. In die zin dat ze niet voorbereid zijn op een vervroegde terugkeer van de Parks wanneer het plots hevig is beginnen onweten (wat voor wateroverlast en erg veel schade zorgt in het appartementje van Ki-taek). Het arme gezin heeft immers in no time veel rommel gemaakt door zich te bezatten. Een race tegen de klok wordt het om het huis min of meer aan kant te brengen en het favoriete gerecht voor de vrouw des huizes die zelf niet kan koken, klaar te maken. En dan is er nog de huishoudhulp wiens job ingepikt is. Zij belt aan en blijkt 'een klein detail' vergeten in de schuilkelder waarbij Parasite samen met het onweer eerder een cliché in de film om een verandering van de situatie aan te kondigen - qua sfeer omslaat en de thrillerachtige toer opgaat.

Parasite gaat over kansen, de kloof tussen arm en rijk, de naïviteit van beide (rijken zijn soms zo hun gevoel met de wereld en realiteit kwijt dat ze overal in lopen, armen hollen blindelings hun soms totaal onbereikbare dromen achterna) maar vooral ook de vraag of en in welke mate je je lot in eigen handen hebt en je jezelf kunt opwerken in een klassenmaatschappij. Of voor iedereen hetzelfde geldt, dat een storm (letterlijk of figuurlijk) plots alles kan wegvagen waardoor je nog dieper wegzakt of net niet.

Parasite poogt zowel het mainstreampubliek (die humor in het eerste deel!), als het art housepubliek te pleasen (de cinematografie, de tegenstelling in de huizen en het meubilair van beide families, de ogenschijnlijk knappe (binnenhuis)architectuur van de Parks terwijl het ganse huis in feite fictie is, het is een en al decor dat op een set stond net als het arme appartementje, ...). Droom en realiteit gaan over in elkaar alsook acteren/doen alsof als schijnbaar zichzelf zijn. De Gouden Palm van dit jaar wil dus wat ons betreft iets te veel en van zodra de sfeer kantelt van de prent, kantelde ook onze mening over Bong Joon-Ho's recentste film. Het eerste deel vonden we bij momenten wat te vrijblijvend Hollywoodiaans, het tweede niet spannend genoeg voor een thriller. De satire, de boodschap blijft dan weer wél hangen.

< Bert Hertogs >